

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207709487536/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Saa staaer hun paa Altanen — Hjertet venter
 i Frygt og Længsel, mens det spændte Blik
 Ved Ledet, mellem Skovens fjerne Stenter,
 Grev Charles søger efter vante Skik.
 Fornyet Haab sig hendes Hjerte henter,
 Imens forstærket Rødmø Kinden fik,
 Hvergang en Støvsky sig paa Veien hæver,
 Hvergang af Lunden frem en Skygge svæver.

Men ei han viser sig paa fjerne Sti.
 Secund, Minut og Time langsomt svinder;
 Og Smilet flygter fra Dionæs Kinder,
 Fra hendes Hjerte Drøm og Phantasi.
 Til hendes Sjæl Erindring Veien finder,
 Dens Billeder gaar levende forbi,
 Og med det sidste Minde klart for Øie,
 Sees rødmende sin Pande hun at bære.

Da seer iveiret hun og seer en Rytter,
 Som kommer Huset meer og mere nær,
 Og hurtig hendes Kind sin Farve bytter,
 Med Rosens Purpur vexler Liljens Skjær.
 Urolig hendes lille Fod sig flytter,
 Og, som et Skjold mod fjendske Tankers Hær,
 Paa Hjertet fast sin ene Haand hun lægger,
 Mens Panden med den anden hun bedækker.

Dog det var ikke Charles — hendes Frygt
 For Gjensyn nu forvandler sig til Kummer,
 Og Hjertet, som sit Savn ei længer rummer,
 Først lindres da det Taarens Trøst har søgt.
 Endnu dog haabende, skjøndt alt i Slummer
 Naturen og hver Skabning hviler trygt;
 Endnu hun venter ham, og Stjernen møder
 Endnu et Blik, der fuldt af Længsel gløder.

Af sin Forventning træt hun søger Hvile,
 Og næste Morgen føder Haab paany;
 Men Dagen flygter, Aftnens Timer ile,
 Kun hendes Uro den vil ikke flye.
 Selv lammet, og med Sindet tungt som Bly,
 Bevinger hendes Suk dog Tankens Pile;
 Men snart forgiftede de vende hjem
 Til hendes Hjerte, Skiven nu for dem.